

# JODI ELLEN MALPASOVÁ

ikAR

*Potešenie  
nebolo  
nikdy také  
nebezpečné*

# BRIIT

#1 AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

JODI ELLEN  
MALPASOVÁ

# BRIT

Preložila Andrea Vargovčíková



Jodi Ellen Malpas  
THE BRIT

Copyright © 2021 by Jodi Ellen Malpas

All rights reserved.

Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková

Cover Art by Hang Le

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0572-3

---

# PROLÓG – 1. ČASŤ

DANNY

*Londýn  
Pred dvadsiatimi rokmi*

Cítil som tú vôňu. Slanina. Mastná slaninka. Až mi skrúcalo žalúdok, keď som sa ako každý deň prehrabával v obrovskom odpadkovom koši za predajňou hamburgerov. Oduševnene som hrabal, akoby od toho závisel môj život, prepracúval som sa čoraz hlbšie, odhrňal rozmočené hranolčky a chlieb v honbe za niečím oveľa lepším. Keď som odstrčil škatuľu, vôňa zosilnela a zaviala mi do špinavej tváre, takmer som sa poďakoval nebesám. No neurobil som to, pretože keby boh existoval, neprehrabával by som sa v odpadkovom koši ako tulák.

Slanina ešte nikdy nevyzerala tak dobre a na kúsku, na ktorý som naďabil, boli dokonca zvyšky roztopeného syra. Priam sa mi zbiehali slinky a v bruchu mi nahlas zaškvrkalo. Strčil som si ju do úst a žul ako vyhladované dieťa. Prehltol som ju však príliš skoro. Mal som si ju vychutnať. Ktovie, kedy sa mi naskytne príležitosť na ďalší kúsok tejto manny, veď kto už len vyhodí slaninu zo slaninového cheeseburgera? Dnes som mal fakt šťastie.

Oprášil som si ruky, zoskočil z okraja koša a mykol sa od prenikavej bolesti v rebrách. Vyhrnul som si tričko, jedno z dvoch, ktoré som mal, a ktoré mi bolo o tri čísla menšie, hoci som bol na desaťročného chlapca dosť vychudnutý, a skontroloval som škody.

„Sviniar!“ zamumlal som si popod nos a prezeral si farebné škvrny na trupe, nepeknú zmes fialovej, žltej, čiernej a modrej farby. Zbláznil som sa. Povedal mi, aby som mu veril. Povedal mi, že

mi nevylepí, ak urobím, čo odo mňa chce, a donesiem mu pivo. Len čo som mu podal plechovku, začal ma ňou mlátiť. Nebolelo to. Počas bitky to nikdy nebolelo. Bolesť sa ozvala, až keď som tomu debilovi utiekol a už sa nemusel hrať na otupeného. Šťasti som vedel, že keď bez reptania prijmem trest, iba ho to ešte viac naštve. No už dávno som zistil, ako ma uspokojuje vedomie, že som ho vytočil. Nikdy ma nebude počuť prosíkať. Nikdy neuvidí moju bolesť. Nikdy! Ani keď ma pritlačil tvárou na kuchynský stôl a strčil mi svojho vtáka do zadku.

Vstal som a pustil sa uličkou k hlavnej ceste. Už ma netrápil ani chlad, ktorý zachádzal pod kožu. Bol som otužilý. Zvykol som si na pomalé mučenie, ktoré sa stalo mojím smutným životom. Mal som na sebe tričko, na jednej strane dopoly roztrhnuté, odhaľujúce vychudnutý trup. V decembri. Bol mínus jeden stupeň Celzia a ja som nič necítil.

Na konci uličky som začul svoje meno. Mal som vziať nohy na plecia a bežať kadeľahšie. Namiesto toho som sa otočil a uvidel Pedra, chlapca z luxusnej vily na tejto ulici. Ako vždy ho sprevádzala jeho päťčlenná skupina, decká, ktoré sa majú lepšie než ja. Nebolo to nič ťažké. Pedro bol Talian. Jeho rodina vlastnila reštauráciu na hlavnej ulici, ktorej smetiaky som často raboval. Keď som sa prvýkrát prehrabával v odpadkovom koši a pátral po zvyškoch jedla, prichytil ma. Od toho dňa si Pedro vzal do hlavy, že mi bude znepriemňovať život. Robiť ho ešte mizernejším, než je.

Šestica chlapcov okolo mňa krúžila a ja som po každom prešiel pohľadom. Nebál som sa ich. V skutočnosti som dokonca obdivoval ich čisté oblečenie a novučičké tenisky. Všetci boli Taliani. A asi aj bratraci. Na čele bandy však stál Pedro, ktorý bol aj najväčší, o tridsať centimetrov na výšku aj na šírku.

„Našiel si niečo chutné, ty trhan?“ podpichol ma a hlavou ukázal na kôš, z ktorého som práve vyliezol. Jeho bratraci sa uškŕňali, akoby tú otázku ešte nepočuli, hoci mi ju kládol zakaždým. S odpoveďou som sa neobťažoval. Výsledok by nijako neovplyvnila, a keby som utiekol, ďalšie stretnutie by trvalo o to dlhšie. A tak som iba stál a čakal, až ku mne pristúpi, a už druhýkrát za dnešný deň som držal jazyk za zubami. So zlomyseľným úsmevom sa ku

mne naklonil a oňuchal ma. Znechutene pokrčil nos. „Tak čo si vyhrabal?“ naliehal na mňa.

„Slaninu,“ odpovedal som pokojne. „A bola lepšia než tie hnusné cestoviny, ktoré nachádzam vo vašich kontajneroch.“

Zneistel, rýchlo sa však spamätal a zatváril sa ešte znechutenejšie. Užíval som si to napriek blížiacemu sa výprasku. „Dorež ho,“ vyplul a lakťom strčil do vytiahnutého chlapca vedľa seba. Myslí, že ho volali Bony. V duchu som sa usmial. Nemal na mňa.

Bony zo svojich štýlových džínsov vytiahol vystreľovací nôž a skontroloval čepeľ. Mal som sa zľaknúť. No nezľakol som sa. V tom období môjho života ma už nemohlo vystrašiť nič. „Do toho,“ vyzval som ho a vykročil dopredu. Zvlnil pery a napriahol sa. Zatvoril som oči, no inak som sa ani nepohol. Ani vtedy, keď sa mi čepeľ zaborila do líca a skĺzla sa o niekoľko centimetrov nadol.

Banda zajasala, očividne nadšená dnešným výkonom. Otvoril som oči. Teplý pramienok krvi mi stekal až do kútika úst. Vystrčil som jazyk a zacítil známú medenú chuť.

„Si nechutný,“ vyštekol Pedro.

„Chceš ochutnať?“ Prstom som nabral trochu krvi a natiahol k nemu ruku.

Zúrivosť v jeho očiach ma nadchla. Pristúpil ku mne, rozhodnutý uštedriť mi zopár brutálnych úderov do tváre. Bol som pripravený, tak ako počas každej minúty svojho života. Vďaka tomu, čo som zažíval doma, som ľahšie znášal všetko, čo mi tento rozmazaný fagan urobil.

Pedro zaťal päšť a napriahol sa, no zastavilo ho pískanie pneumatík. Všetci sme sa naraz otočili. Rútil sa k nám otľčený mercedes. Pedro a jeho banda sa rozpráhli. A ja? Pozoroval som, ako do uličky vchádzajú ďalšie dve autá, ďalšie dva mercedesy, no tieto boli úplne nové. Jedno sa hnalo za starým mercedesom a druhé mierilo z opačného konca uličky a zablokovalo mu cestu.

Utiahol som sa do tieňa a sledoval, čo sa bude diať. Z dvoch nových mercedesov vystúpilo šesť mohutných mužov v oblekoch, z každého auta po traja. Hoci bol december, všetci mali na očiach slnečné okuliare. A na tvárach kamenný výraz. Baránkovia to oči-

vidne neboli. Jeden otvoril zadné dvere jedného z áut a vynoril sa z neho ďalší muž, ktorý sa svojím krémovým plátenným oblekom od ostatných výrazne líšil. Nenáhľivo si uhladil sako a rukou si prehrabol vlasy. Pôsobil dôležito. Mocne a neohrozene. Budil rešpekt. Aj mne ako desaťročnému chlapcovi bolo jasné, že oprávnené. Nebol to obyčajný surovec. Okamžite som k nemu pocítil obdiv.

S úžasom som pozoroval, ako kráča k starému mercedesu a otvára dvere na strane vodiča. Vzápätí som začul prosbu o milosť.

A potom zadunela rana. Výstrel.

Niekoľkokrát som celý očarený zažmurkal. Muž v krémovom obleku pokojne zavrel dvere starého mercedesu a nenáhľivo sa vracal k autu. Pozrel som sa na starý mercedes a uvidel vnútri rozstriekanú krv a telo zvalené na volante.

„Odpracte ho,“ prikázal muž v krémovom obleku, nadvihol si nohavice a sadol si do auta.

Vtedy som ho uvidel. Na opačnej strane uličky sa na vysoký múr vyškriabal muž a v ruke držal zbraň. Z očí mu nepozeralo nič dobré. Bol príliš otrhaný a špinavý na to, aby patril k mužom v elegantných oblekoch v nablýskaných mercedesoch. Než som sa na zdal, skríkol som: „Pane! Hej!“

Muž v krémovom obleku znehybnel a potom sa spolu s ostatnými mi pozrel na mňa. Uprel na mňa modré oči. Bol som síce dieťa, no zlo som raz-dva spoznal. Vídal som ho po väčšinu dní, aj keď to zlo, ktoré na mňa hľadelo v tejto chvíli, bolo iného druhu. Nevedel som však presne pomenovať akého. Jednoducho bolo iné.

Ukázal som na múr. „Má zbraň.“ Keď som sa tam opäť pozrel, neznámy už mieril pištoľou priamo na muža v krémovom obleku. Zaznel výstrel. Jediný výstrel. A nevyšiel od muža na múre. Ten sa zrútil ako vrece zemiakov a so zadunením dopadol na betón. Cívil som na jeho zmrzačené telo rozplesknuté na zemi, s vykrúteným krkom a hlavou v neprirodzenom uhle. Mal otvorené oči a v nich som zazrel to známe zlo. Zlo, ktoré som vídal každý deň.

Neodvrátil som sa, až kým na mňa nedopadol tieň. Zdvihol som zrak a ocitol sa zoči-voči mužovi v krémovom obleku. Zblízka pôsobil ešte väčšie a desivejšie. „Ako sa voláš, chlapče?“ spýtal sa ma.



Mal silný prízvuk, aký som počul vo chvíľach, keď som sa vkradol do kina. Američan.

„Danny.“ Nemal som vo zvyku baviť sa s cudzími ľuďmi, no tento muž vyžadoval odpoveď aj bez toho, aby to dal najavo.

„Kto ti to urobil?“ ukázal mi hlavou na tvár a strčil si ruku do vrečka. Všimol som si, že v druhej stále drží zbraň.

Chytil som si líce. Cítil som pod dlaňou klzkú krv. „To nič nie je. Nebolí to.“

„Veľký, tvrdý chlap, čo?“ Nadvihol husté obočie a ja som pokrčil plecami. „No na to som sa nepýtal.“

„Len nejaké decká.“

Zvraštil husté obočie a oči sa mu zlovestne zaleskli. „Nabudúce, keď sa o to pokúsia, zabi ich. Žiadne druhé šance, chlapče. Zapamätaj si to. Neváhaj a nepýtaj sa. Jednoducho to urob.“

Pozrel som sa na auto poznačené krvou a prikývol. Muž v krémovom obleku si ma, špinavého a otrhaného, premeral od hlavy po päty. Koncom zbrane mi nadvihol tričko. Nebránil som sa. Nezachvel som sa ani som sa nepohol. „Aj toto ti urobili?“

„Nie, pane.“

„A kto teda?“

„Môj nevlastný otec.“

Uprene sa mi zadíval do očí. „Bije ťa?“ spýtal sa a ja som prikývol. „Prečo?“

Pravdupovediac, to som nevedel. Nenávidel ma. Odjakživa. Opäť som iba pokrčil vychudnutými plecami.

„A kde máš matku?“

„Odišla, keď som mal osem rokov.“

Odfrkol, odstúpil a ja som tušil, že si v duchu skladá dieliky skladačky môjho nešťastného života. „Nabudúce, keď na teba nevlastný otec vztiahne ruku, zabi aj jeho.“

Usmial som sa. Tá predstava sa mi páčila. Neurobil by som to, ani by som nemohol – bol päťkrát väčší než ja –, no aj tak som prikývol. „Áno, pane.“

Nebol som si tým úplne istý, no zamarilo sa mi, že nadvihol kútiky úst v úsmeve. „Na.“ Vytiahol zväzok bankoviek, ktorý dr-

žala pohromade lesklá spona, a vybral z neho päťdesiatlibrovku. Vypeštil som oči. Takú bankovku som v živote nevidel. Ba ani dvadsaťlibrovku. „Kúp si niečo pod zub a čisté oblečenie, chlapče.“

„Ďakujem, pane.“ Vzal som mu bankovku z ruky a oboma rukami ju držal pred očami. Žasol som a muselo to byť na mne vidieť, pretože muž sa uškrnul a vytiahol ďalšiu.

S úžasom som ho pozoroval, ako mi ňou utrel líce. Päťdesiatlibrovkou! „Kvapká ti krv.“ Strčil mi do ruky zakrvavenú bankovku. „A teraz zmizni.“

Vyštartoval som so svojimi dvoma päťdesiatlibrovkami. Díval som sa na ne, aj keď som bežal uličkou. Báľ som sa, aby mi ich niekto nevzal. *Bež, Danny, bež!*

Začul som známy hukot motora obitého nissanu a zastal som. Môj nevlastný otec so škripaním pneumatík zastavil, vyskočil z auta a so zvyčajným vražedným výrazom sa hnal ku mne. Mlčal. Vždy najprv mlčal. Spakruky ma šľahol po zranenom líci. Nezachvel som sa ani vtedy, keď sa mi rana ešte viac otvorila. „Kde si ich vzal, kurva?!” vyštekol a vytrhol mi bankovky z ruky.

Skríkol som a vrhol sa naňho, čo pre mňa vôbec nebolo typické. „Hej, sú moje! Vráť mi ich.“

Nechcel som sa brániť ani mu ukázať, ako mi na nich záleží, no... boli moje! Nikdy som nič nevlastnil. Nechystal som sa ich minúť, nikdy, no on by ich do večera rozflákal na alkohol, drogy a nejakú ľahkú ženskú. Vrazil mi do čeluste, až sa mi zahmlilo pred očami, schmatol ma za vlasy a ťahal ma do svojej rachotiny. „Padaj do auta, ty hovno!”

„Prepáčte.“

Môj nevlastný otec sa otočil. „Čo je?”

Pristúpil k nám muž v krémovom obleku a zlo, ktoré som predtým zahliadol v jeho očiach, sa vrátilo. „Toto je tvoj nevlastný otec, chlapče?” spýtal sa ma a ja som prikývol, ak sa to vôbec dalo tak nazvať, keďže nevlastný otec ma stále držal za vlasy. Muž v krémovom obleku pokýval hlavou a obrátil pozornosť na môjho nevlastného otca. „Vráťte tomu chlapcovi peniaze.”

Môj nevlastný otec sa mu vysmial. „Naser si!”

Bez ďalšieho slova, bez druhej šance a bez varovania muž v krémovom obleku namieril zbraň a vpálil môjmu nevlastnému otcovi guľku rovno medzi oči. Hlavou mi trhlo dozadu, keď padol na zem a vytrhol mi časť vlasov. Len tak. *Prásk!* Žiadna druhá šanca. Mŕtvy.

Bolo po ňom.

Muž v krémovom obleku sa sklonil, vzal bankovky z ruky môjho mŕtveho nevlastného otca a podával mi ich. „Žiadne druhé šance,“ povedal jednoducho. „Máš ešte nejakých príbuzných?“

Vzal som si bankovky a pokrútil hlavou. „Nie, pane.“

Pomaly sa vystrel a pery sa mu zvlňili. Zamyslel sa. „S dvoma päťdesiatlibrovkami to v živote ďaleko nedotiahneš, však?“

V tej chvíli som si síce pripadal ako najbohatšie dieťa na svete, no vedel som, že sto libier nie je až tak veľa. „Asi nie, pane. Chcete mi dať viac?“ Trúfalo som sa naňho uškrnul a on mi to opätovoľ.

„Nastúp do auta.“

Vypleštil som oči. „Do vášho auta?“

„Áno, do môjho auta. Nastúp.“

„Prečo?“

„Lebo ideš so mnou domov.“ Zvrtol sa a vykročil. Očakával, že ho budem nasledovať.

„Ale, pane...“

„Máš kam ísť?“ Pokračoval v chôdzi, a keď prišiel k nablýskanému mercedesu, jednému zo svojich mužov podal zbraň.

„Nie.“

Sadol si, dvere nechal otvorené a pozrel na mňa. „Dal ti facku a ty si sa ani nezachvel.“

Pokrčil som plecami. „Už to nebolí. Okrem toho,“ pokračoval som a podvedome som vypol vychudnutý hrudník, akoby to malo na tohto veľkého, impozantného cudzinca zapôsobiť, „aj keby ma to bolelo, nikdy by som nedopustil, aby to videl.“

Zoširoka sa usmial. Mal som pocit, že to nemá vo zvyku. „Nedávam druhé šance.“

Bez váhania som nastúpil.



---

## PROLÓG – 2. ČASŤ

### ROSE

*Miami*

*Pred desiatimi rokmi*

Tá bolesť sa už nedala vydržať. Telo sa mi krútilo, napínalo, snažilo sa ju zastaviť. Nahý chrbát mi odierali betónové kamene, na ktorých som ležala, škriabali ma cez roztrhané tričko, keď som sa zvíjala, držiak sa za brucho, a kričala. Dlhé, tmavé, strapaté vlasy, vlhké od potu, sa mi lepili na tvár. Dusila som sa. Myslela som si, že každú chvíľu odpadnem. Možno by to aj bolo najlepšie. Bezvedomie mi pripadalo ako jediné východisko z tej nekonečnej bolesti. Alebo smrť. Lenže zomrieť som nechcela, najmä keď som konečne mala pre čo žiť.

Neviem, ako dlho som tam ležala. Hodiny, dni? Večne? Život mi pripadal ako jedno veľké utrpenie.

Kedy sa to skončí?

Prevrátila som sa na bok a schúlila sa do kľbka v snahe čo najviac sa zmenšiť. Bola som sama. Mala som iba pätnásť rokov, dalo by sa povedať takmer ešte dieťa, a bola som sama.

Ako vždy. Nechápala som, prečo to teraz bolí takmer rovnako ako fyzické utrpenie. Plakala som a kričala. Preháňala sa mnou jedna vlna bolesti za druhou a nemohla som ich zastaviť. Nemohla som to ovládať. Bola som bezmocná, vydaná bolesti na milosť a nemilosť.

„Ty hlupaňa!“

Do tmy a môjho utrpenia prenikol hlas a nahradil ho strachom. Rýchlo som sa posadila a posúvala sa dozadu, až som chrbtom narazila do steny z neomietnutých tehál. Ani neviem, o čo som sa pokúšala. Nemohla som pred ním utiecť.

Na betóne predou mnou sa objavili jeho nohy v drahých luxusných topánkach. Čím bol bližšie, tým hrozivejšie pôsobil. Zohol sa ku mne.

A usmial sa. Škeril sa od ucha k uchu. „Pôjdeme domov, Rose.“ Vystrel sa a luskol prstami. Akoby odnikiaľ sa objavilo päť mužov. Dvaja ma zdvihli a v tej chvíli ma zachvátil ďalší príval bolesti, až ma prehlo a zakvílila som.

„Kurva, je celá krvavá!“ zavrčal jeden z nich a pozeral na mňa ako na najodpornejšiu bytosť vo vesmíre. Mlčala som. Zmierila som sa s ich zhnusením. Irónia bola, že môj stav mal na svedomí možno jeden z tých dvoch mužov, ktorí ma niesli. Doslova ma hodili na zadné sedadlo luxusného auta a odviezli ma tam, odkiaľ som len nedávno ušla. Môj strach sa vyrovnal bolesti.

Keď sme dorazili, posadili ma na invalidný vozík a odviezli do súkromnej izby. Položili ma na posteľ a napojili na prístroje.

Nado mnou sa vznášala zdravotná sestra a muži, ktorí ma doviezli, strážili dvere a dávali pozor, aby som opäť neutiekla. Už by som však nemohla, ani keby som chcela. Strach a bolesť ma paralyzovali.

Potom som to začula.

*Píp.*

*Píp.*

*Píp.*

Otočila som hlavu a uprela zrak na svietiacu čiaru, ktorá pomaly a pravidelne skákala.

„Pulz je síce slabý, no aspoň je,“ poznamenala sestrička a obzrela sa na dvere, keď vošiel a pridala sa k svojim ľuďom.

Pohľadom mi naznačoval, že som práve o vlások unikla smrti. To som vedela aj ja. Lenže čo bude po tejto nočnej more? Bude vôbec stáť za to, že prežijem? A skončí sa táto nočná mora vôbec niekedy?

„Je čas tlačiť, dievča,“ povedala sestrička vo chvíli, keď sa začala ďalšia kontrakcia, silnejšia než tie doterajšie. Zaklonila som hlavu a zakričala, v duchu som sa modlila za úľavu.

Zatlačila som dvakrát a na hrud' mi položila drobné telíčko. Pozrela som naň a uvidela hlavičku špinavú od krvi. Spanikárila som. Moje dieťa neplakalo.

„Chlapec,“ oznámila sestrička a drsne mu utrela tváričku.

„Žije to?“ spýtal sa od dverí.

To. Môj syn bol pre toho chladného sviniara vo dverách to. Bez-menná živá hmota. Pre mňa však znamenal všetko.

Sestrička plesla môjho syna po zadku a ten sa rozkričal. Vrieskal tak hlasno, akoby svoj príchod oznamoval celému svetu. Vydýchla som si a položila si hlavu na vankúš, zatiaľ čo mu sestrička prestrihla pupočnú šnúru a priložila mi ho k prsníku.

Tých pätnásť minút, počas ktorých si zo mňa bral jedinú dobrotu, ktorú som mu mohla ponúknuť, bolo najúžasnejších pätnásť minút môjho života.

Potom mi ho vzali. „Nie!“ Vrhla som sa za ním. Sestrička ho pevne zabalila do deky a podala tomu diablovej vo dverách. „Prosím, nie.“ Vzlykala som, aj keď som vedela, čo príde. Šok mi rozsekol srdce na dve polovice.

„Dohodli sme sa, Rose,“ povedal a držal moje dieťa v náručí. „Nemôžeš sa oňho starať. Aký bude mať život, keď bude žiť s tebou na ulici?“

Dohodli sme sa? S týmto mužom sa nikto na ničom nikdy nedohodol. Človek urobil, čo povedal, alebo zomrel.

„Je to jediné moje telo a krv.“ Vnútro sa mi stiahlo v kŕči, keď ma opäť zachvátila bolesť. Kričala som a zvierala si teraz už prázdne brucho. Z čoho pramenila tá agónia? Zo smútku?

„Krváca,“ konštatovala sestrička, napriek tomu sa neponáhľala. Aj ona rozprávala pokojne. Vytekala zo mňa horúca tekutina a rozlievala sa po posteli podo mnou. „Bude potrebovať transfúziu.“

„Bude môcť mať ešte deti?“ spýtal sa.

„Pravdepodobne nie,“ odvetila sestrička priamo a ľahostajne.

Z tela akoby mi unikal život a energia, viečka mi oŕažievali a nepočula som dobre. „Prosím, neberte mi ho,“ žobronila som chabo.

„Bude mať krásny domov a milujúcich rodičov, ktorí mu môžu dať všetko, čo ty nemôžeš. A za to budeš môcť žiť.“ Pozrel na sestričku. „Dajte jej transfúziu.“ Až teraz som si uvedomila, že sestrička sa o mňa prestala starať. Čakala na jeho súhlas, či ma má udržať pri živote?

Ak som si myslela, že doteraz som sa zmietala v agónii, mýlila som sa. Nezniesla som ten pohľad, ako odchádza s mojím dieťaťom. Posledné, čo som v ten deň videla, bola drobná ručička, ktorá stískala prst toho sviniara – malíček, na ktorom nosil odporný hadí prsteň. Bol takmer taký veľký ako ruka môjho syna a smaragdové oči hada oslepovali rovnako ako moja bolesť.



---

# 1

## DANNY

*Miami  
Súčasnosť*

Kráčal som po dlhokánskej chodbe k jeho izbe. Od stien sa odrážala ozvena mojich krokov na mramorovej podlahe. Naše sídlo páchne smrťou. Nejednen raz som cítil smrť, preto ju razom spoznám, ibaže teraz nie je vítaná. Mám pocit, akoby som kráčal na popravu, hoci dva metre pod zemou sa neocitnem ja.

Dvaja svalnáči, ktorí stoja pri masívnych drevených dvojkrídlových dverách, sa tvária vážne. Vo vzduchu visí zármutok.

Zastanem pred dverami a obaja ma pozdravia vážnym kývnutím hlavy. Neotvorí mi, vedľa, že to majú urobiť až vtedy, keď im dám pokyn. Keď budem pripravený. Som pripravený?

„Je tam s ním Esther?“ spýtam sa. Namiesto odpovede prikývnu. Nasucho prehltne a prikývne tiež. Otvoria dvere a ja sa zhlboka nadýchnem. V kročím dovnútra, napravím si sako a pozriem naň, či na ňom nemám žmolky. Robím to zámerne, aby som sa rozptýlil, aby som sa ešte nemusel pozrieť na obrovskú posteľ s baldachýnom a vidieť to, čo mi naháňa strach. Smútok mi upcháva hrdlo, no nemôžem to dať najavo, inak by sa našťval.

Upúta ma zvuk, ktorý vychádza odkiaľsi od Esther. Pozriem sa na ňu. Vyprázdňuje jeho vrečko na moč. Už len z toho sa mi zovrie srdce. Ten muž je povestný svojou hrdosťou. Je to legenda, pred ktorou sa v našom svete každý trasie. Už len jeho meno vyvoláva zimomriavky. Jeho prítomnosť vzbudzuje strach. Vždy som ho považoval za neporaziteľného. Unikol desiatkam pokusov o atentát,

vysmial sa mnohým pokusom o svoju vraždu. A teraz čaká na smrť, ktorú si preňho nachystala posratá rakovina, a už sa o seba nedokáže postarať. Ani v tých najzákladnejších potrebách.

Napokon presuniem pohľad na posteľ. Z môjho hrdinu a otca, z legendárneho Carla Blacka, ostala už len polovica muža, akým býval. Choroba ho doslova požiera. Dýcha hlasno. Je to smrteľný chrapot. Už to nepotrvá dlho.

Obídem posteľ, posadím sa na stoličku a chytím ho za vychudnutú ruku. „Zavolaj kňaza,“ poviem Esther, keď mu úhľadne vyhrnie prikrývku na pás.

„Áno, pán Black.“ Pozrie na mňa a súcitne sa usmeje. Odvrátim sa, nedokážem prijať jej tichú ľútosť.

„Hneď,“ dodám krátko a ona vzápätí odíde.

Akoby dýchal čoraz hlasnejšie. „Je čas, oci,“ hlesnem. Prisuniem sa k nemu, opriem sa lakťami o matrac a v dlaniach mu zovriem ruku.

Už dva dni neotvoril oči, no teraz akoby vedel, že som tu a že nastala chvíľa rozlúčiť sa. Zachvejú sa mu viečka. Chce ma vidieť. Vie, že som tu. Priložím si naše zovreté ruky k perám a posielam mu silu, aby ma ešte naposledy videl. Až keď uvidím jeho žlté biela a sklené modré oči, ktorých žiara už dávno pohasla, uvedomím si, že zadržiavam dych.

Upríe na mňa prázdny pohľad. „Ahoj,“ zachrapčí. Vzápätí ho zachvátí kašeľ, pri ktorom sa mu vychudnuté telo prudko otriasa.

„Nerozprávaj,“ napomeniem ho jemne, otrasený, keď ho vidím takého slabého.

„Odkedy mi smieš hovoriť, čo mám robiť?“

„Odkedy ma nemôžeš zastreliť,“ kontruujem a on sa zachechce. Je to dlho očakávaný zvuk, no opäť sa zmení na kašeľ a boj o nádech. „Lež pokojne.“

„Chod do riti!“ Chabo mi stisne ruku. „Prišiel si sa rozlúčiť?“

Opäť nasucho preglgnem a prinútim sa tváriť, že je všetko v poriadku. „Áno, a objednal som ti darček na rozlúčku.“

„Aký?“

„Krásny zadoček, ktorý bude cestou do neba jazdiť na tvojom umierajúcom vtákovi.“

„Je to riť, nie zadoček, ty britské hovno. Celé roky... čo si so mnou. Stále hovoríš, akoby si... vyšiel z Bu... cking... hamského paláca.“

„Kretén,“ zamumlem a márne sa snažím o americký prízvuk.

Opäť sa zasmieje, tentoraz hlasnejšie, preto sa rozkašle ešte viac. Nemal by som ho rozosmievať. Lenže inak sa nedá. Vždy to tak bolo. On ponúka tvrdú lásku a ja ju prijímam. Všetko, čo tento muž pre mňa urobil, urobil z lásky ku mne. Je to jediný človek na tomto posratom svete, ktorý ma má rád.

Pozera na mňa so vzácnym širokým úsmevom. Ten mal odjakživa vyhradený pre mňa. „Nikdy nikomu nedôveruj,“ varuje ma, aj keď nemusí. Je jedným z dvoch ľudí, ktorým dôverujem, a on zomiera. Zostáva už len Brad. No Brad ma nemá rád tak, ako ma má rád otec. „Zabíjaj bez váhania,“ zašepká.

„Ako vždy.“ Vie, že som nikdy neváhal. Veď ma to sám naučil.

Dlho sa nadychuje. „Žiadne druhé šance, pamätáš?“

„Pravdaže.“

„A, ku... kurva, konečne sa nauč hrať poker!“

Smejem sa, hoci mám oči plné slz. Ten pocit je mi cudzí. Neplakal som od svojich ôsmich rokov. Moje mizerné kartárske schopnosti otca celý život žrali. On je profík. Vyhrá každú hru. Nikto s ním nechce hrať, no nikto ho nikdy neodmietol. Iba keby túžil po guľke zavŕtanej v lebke. „Ak si ma to nedokázal naučiť ty, asi mi už niet pomoci.“ Je to tak. V kartách vyhrávam iba preto, lebo tí úbožiaci, ktorí so mnou hrajú, majú pri hlave neviditeľnú zbraň. Otcova poveseť ma predchádza.

„To je fakt,“ zachrapčí a zlomyseľne sa usmeje. „Môjmu svetu budeš teraz vládnuť ty, chlapče.“ Pritiahne si moje ruky k ústam a pobožká ma na hánky. Potom si stiahne z malíčka hadí prsteň. Dokonca aj smaragdové oči hada vyzerajú matne a bez života.

„Počkaj,“ poviem a nakloním sa k nemu, aby som mu pomohol. Zlatý prsteň so smaragdom mu sklzne z prsta. Navlečiem si ho na malíček, no nepozriem sa naň. Nechcem ho na sebe vidieť. Nikdy som to nechcel. Pretože potom to bude príliš reálne.

„Nech som na teba hrdý.“ Zatvorí oči a nadychne sa, akoby to malo byť naposledy.

„Budeš,“ prisľúbim mu a položím si hlavu na vankúš. „Odpočívaj v pokoji, pane.“

Keď za sebou zatváram dvere izby, stretnem otcovho bratranca, strýka Ernieho. Netuším, prečo ho volám strýko, no otec na tom trval a ja som ho vždy počúval. Ernie je otcov pravý opak, čiže bezúhonný občan, ktorý dodržiava zákony. Svoje milióny legálne zarába na burze a je váženým obyvateľom tejto krajiny. Odjakživa som sa čudoval, ako je možné, že si s otcom rozumejú, a pritom majú protikladné morálne zásady. Možno preto, lebo Ernie je jediný žijúci príbuzný môjho otca. Ich vzťah bol vždy bezproblémový, no iba preto, lebo dodržiavali dohodu – nikdy sa nebavil o biznise. Úcta a láska, ktorú Ernie cítil k môjmu otcovi, bola vzhľadom na otcove aktivity asi nemiestna, no mám veľa pekných spomienok na to, ako sa spolu rehocú na verande pri cigare a pohárikú brandy.

„Ideš neskoro.“

Spustí plec a vráskavé líca sa mu prepadnú. Smrť sa mu vryla do každej ryhy na tvári. „Je mi to ľúto, synak. Viem, ako veľmi si toho barbara zbožňoval.“

Chabo sa naňho usmejem a on ma jednou rukou objíma okolo pliec.

„Vieš, čo mi tvoj starý vždy hovoril?“ spýta sa.

„Že na svätca ťa je škoda?“

Strýko Ernie sa zasmee, pustí ma a z vnútorného vrecka vytiahne obálku. „Škoda? Tento svätec ne jeden raz zachránil tvojmu otcovi kožu.“

Usmejem sa a spomeniem si na zopár takých prípadov. Raz v New Yorku si istý bezvýznamný gangster myslel, že sa môže posunúť na rebríčku moci, ak odstráni môjho otca. Ernie ho videl, ako vyťahuje pištoľ, a upozornil otca, ktorý sa bleskovo prikrčil. Toho chlapa mučili otcovi muži. Mal som vtedy dvanásť rokov. Díval som sa, ako mu strhávali nechty, akoby mu pinzetou vytrhávali prerastené obočie. Na hrud' mu vyrezali symbol mojej rodiny a do rán naliali kyselinu. Usmieval som sa pri tom. Ten debil sa pokúsil zabiť jediného človeka, ktorý sa o mňa staral. Takže áno,

zaslúžil si byť pripútaný k tej kovovej stoličke, na ktorej ho čakala poprava elektrickým prúdom. Ten som do nej pustil ja.

Čosi podobné sa prihodilo aj v Kostarike. Mal som vtedy päťnásť. Istá kurva, s ktorou otec vtedy spával, sa ho počas spánku pokúsila bodnúť nožom do hrude. Ernie ju však vyrušil. Ukázalo sa, že ju nastrčila KGB. Nikdy som sa nepýtal, čo sa s ňou stalo.

Nebola to moja vec.

„Na.“ Ernie mi podá obálku. „Tvoj otec chcel, aby som ti to dal.“

Pomaly si ju od neho vezmem, akoby v nej mohla byť bomba. „Čo je to?“

„Jeho posledná vôľa,“ usmeje sa Ernie. „Bol to naozaj chorý darebák.“ Žmurkne na mňa a obíde ma. Zamieri do otcovej izby. „Sú tam aj jeho želania, čo sa týka pohrebu. Môže sa však vyskytnúť problém.“

Odtrhnem zrak od obálky a pozriem naňho. „Prečo?“

„Trval na tom, aby sa posledná rozlúčka konala v katedrále, takže sa na nej možno nebudeš môcť zúčastniť. Nehodí sa zlikvidovať nepriateľa, keď práve vyslovuje manželské sľuby, Danny.“

Zasmejem sa popod nos, keď si spomeniem na krvavý kúpeľ pred oltárom len pred niekoľkými mesiacmi. Nie, rozhodne sa to nehodí, tak ako sa nehodí zaúčať do sexu dievčatká, a slabosťou toho írskeho zmrda, ktorý skladal manželský sľub v Božom chráme, boli práve dievčatká. Zasrané zviera.

Ernie zmizne v otcovej izbe a ja sa vyberiem do pracovne. Cestou otvorím obálku. Zbežne preletím text a preskakujem časti, ktoré by mnou mohli otriasť. Otec si želá pohreb so všetkým, čo k nemu patrí. Dokonca podrobne opísal cirkevné piesne, ktoré sa majú spievať. Prečítam si zoznam a pokrútim hlavou. Na vrchole je *Sledujem východ slnka*. Tá je kvôli mne. *Lebo ty si vždy so mnou a dohliadaš na moje cesty*.

„Budem, otec,“ poviem. Otvorím dvere do jeho pracovne a prezerám si prezdobený priestor. Stojím na čele nášho biznisu už šesť mesiacov, no dosiaľ som sa nedokázal prinútiť sadnúť si za jeho stôl. Pripadalo mi to príliš konečné. Teraz je preč. Pozriem sa na svoj malíček. Oči hada sú opäť jasné. Živé. Akoby sa na mňa poze-

ral a kontroloval ma. Uistuje sa, že všetko robím tak, ako je to podľa neho správne. Dohliada na mňa.

Nemá sa čoho obávať. Mám inštinkt a on ho vo mne rozpoznal už v prvý deň.

„Danny?“

Otočím sa. Vo dverách stojí Brad a vystrúha grimasu, keď zaregistruje môj výraz. „Pred piatimi minútami,“ potvrdím. Pohľad mu padne na prsteň na mojom malíčku. Otáčam ním a v tom pohybe, v trení, ktorým mi zohrieva pokožku, nachádzam útechu.

„Je mi to veľmi ľúto, Danny.“

Prikývnem a podvedome prejdem k stolu. Odsuniem stoličku, otcov trón. Len čo sa posadím na hladkú kožu, uvoľním sa. Akoby bol pri mne. Akoby ma objímal. „Prived' ich,“ prikážem. Brad prikývne a ide po mužov. Nemám čas smútiť. Vo chvíli, keď sa svet pred šiestimi mesiacmi dozvedel, že môj otec už nevstane z postele, sa rozpútalo peklo. Tí hajzli sa mylne nazdávali, že keď som na čele organizácie, no rozptyľuje ma umierajúci otec, v našom brnení sa objavia trhliny. Omyl. Za uplynulých šesť mesiacov zomrelo mojou rukou viac ľudí než za uplynulých šesť rokov. Nemal som zľutovanie.

Brad odíde a ja otvorím hornú zásuvku stola. S úsmevom sa dívam na masívny zlatý otvárač na listy ležiaci na kancelárskych papieroch. Stále ma to udivuje.

Najobávanejší muž v podsvetí posieľa vyhrážky smrťou na peknom zlatom kancelárskom papieri. Vložím obálku so závetom do zásuvky, stiahnem si z prsta prsteň a položím ho na ňu. Vezmem otvárač na listy, končekom ukazováka prejdem po čepeli až na hrot. Otáčam ním, až kým mi neprepichne bruško. Objaví sa kvapka krvi. Pozorujem ju, ako sa zväčšuje.

Keď sa ozve zaklopanie na dvere, zdvihnem zrak a tú kvapku si z prsta vysajem. Brad vovedie dnu desať otcových mužov.

Vlastne nie, mojich mužov.

Všetci sa na mňa zahľadia, ako sedím za otcovým stolom, a úctivo sklonia hlavy. „Perry Adams.“ Prejdem rovno k veci. „Kurva-fix, kde trčí!“

„Ringo odišiel pred hodinou, aby ho zobudil,“ odpovie Brad. „Mal by tu byť každú chvíľu.“

Zo všetkých mužov, ktorých by Brad mohol poslať, pošle práve Ringa. Dobré. Ja sa s tým neseriem. „Bude si myslieť, že má nočnú moru, keď sa zobudí a vedľa seba v posteli uvidí Ringov hnusný ksicht.“ Ringo je jeden z mojich najlepších mužov. A najškaredší. Rapavá pleť, tenké, hrozivé pery, ktoré sa určite nikdy neusmiali, a nos takmer taký veľký ako jeho holá hlava. Dokázal by rozplakať aj dospelého muža a predpokladám, že Perry Adams práve teraz nesúvisle bľaboce. So zbraňou pritlačenou na spánku.

„Jeho nočná mora sa len zhorší, ak si nešvihne,“ povie Brad a posadí sa. Okrem mňa si v otcovej pracovni sadá ako jediný.

Vlastne nie, v mojej pracovni.

„Dokedy musíme vypadnúť z lodenice Winstable?“ zisťujem.

„Developeri nastúpia budúci mesiac. Vybavíme ešte jednu zásielku a potom musíme odtiaľ zmiznúť.“

Zamyslím sa. Čas sa kráti. O lodenicu Winstable čochvília príde-me a marínu Byron's Reach som ešte nekúpil. Potrebujem ju získať, inak nám to výrazne skomplikuje situáciu. Alebo úplne znemožní. Pomôže mi s tým Perry Adams, právnik majiteľa maríny Byron's Reach. Zároveň sa uchádza o post starostu Miami a to je pre mňa ešte lákavejšie. Napokon, preto financujem jeho kampaň. Osobnosť vás v politike dostane ďaleko, no peniaze ešte ďalej a práve tých mám ako pliev. Ja získam marínu, on titul starostu. Aké jednoduché! Alebo si to aspoň myslí. Keď bude pri moci, stane sa bábkou v mojich rukách. Bude síce stáť na čele šou, no Miami budem ovládať ja.

Nateraz mi však musí len zabezpečiť predaj maríny. Nemalo by to byť ťažké, no zjavne je. „Prečo mu to tak trvá?“

„Kurva, to keby som vedel!“ zanádáva Brad. V tej chvíli sa dve-re otvorí a cez prah prepadne spomínaný muž. V boxerkách. Ringo mu mieri pištoľou na spánok, prst pripravený na spúšti, aby splnil môj rozkaz. Perryemu Adamsovi sa na čele perlí pot. Bavím sa na tom. Tento chlap je povestný svojou aroganciou, no tá býva pre právnikov typická, a tak mu to prechádza. Nesmierne dbá na

imidž od oblekov šitých na mieru až po dokonalú rodinku. A teraz tu stojíš v boxerkách a vyzerá, že si do nich každú chvíľu naloží.

„Dobré ráno,“ doslova zaspievam a opriem sa o operadlo stoličky. Trasie sa predou mnou. Pekný pohľad. „Máš pre mňa novinku.“ Formulujem to ako fakt, nie ako otázku.

„Potrebujem ešte pár týždňov,“ jachce a prešľapuje z nohy na nohu. „Jepsonovci, majitelia Byron's Reach, sú pracovne v Dubaji. Odleteli na poslednú chvíľu. Dozvedel som sa to, až keď odišli. Predostrel som im tvoju veľkorysú ponuku. Papiere mám už pripravené. Všetko je nachystané. Stačí už len podpis.“

„Na tú marínu som ti dal päť miliónov a na kampaň desať, Perry,“ pripomeniem mu. „Si len krok od toho, aby si sa stal starostom Miami, a ja ešte vždy nemám svoju posratú marínu! Malo sa to doklepnúť už pred dvoma týždňami.“

„Ešte pár týždňov,“ zamumle a uhne pohľadom. Ringo mu stále drží pištoľ pri hlave.

„Dávam ti týždeň,“ pohrdavo ho odbijem. „Odveď ho odtiaľto.“

Ringo odtiahne zbraň. Šľahne ho ňou po líčnej kosti a zloží ho na kolená.

„Týždeň,“ zopakujem, keď ho ťahá von z pracovne. Po jeho odchode vstanem a upravím si sako. „Nespustite ho z očí,“ prikážem mužom, keď okolo nich prechádzam, a smerujem k dverám. Adamsovi neverím. Nikdy som mu nedôveroval.

Zastanem s rukou na kľúčke, pretože začujem jedného zo svojich mužov čosi zamrmlať. Neviem síce, čo zo seba vypustil, no jeho šomranie hovorí samo za seba. Pomaly sa otočím a zagánim na Pepa. Nikdy som ho nemal v láske. Pracuje tu už celé roky a dal mi jasne najavo, že naša antipatia je vzájomná, hoci nikdy nie pred otcom.

Upiera na mňa oči a vyzýva ma pohľadom. Obmedzenec. „Prosím?“

Vystrie plecيا, ukazuje pred mojimi mužmi svoju silu. „Od bastarda rozkazy neprijímam.“

Prikývnem, akoby som súhlasil, a vrátim sa k stolu. Vládne tu napäté ticho. „Nemáš ma rád, Pep?“ spýtam sa a otočím sa k nemu.



„To nič. Starý pán už nežije. Pokojne môžeš povedať, čo si o jeho bastardovi naozaj myslíš.“

Pep zaletí pohľadom k nožu na otváranie obálok v mojej ruke. Mlčí. Nenáhľivo sa k nemu vyberiem a poklepávam si pritom masívnou zlatou čepeľou o dlaň. Zháči sa. „Danny, nechcel som...“

*Žiadne druhé šance.* Švihnem mu nožom po krku uprostred ospravedlnenia. S vytreštenými očami sa chyťí za hrdlo, pomedzi prsty mu strieka krv. Prekvapuje ma, ako dlho sa drží na nohách. Vlastne ma to čakanie, kým zdochne, na smrť nudí. A tak mu vrazím nôž na listy rovno do srdca, zakrútim ním a vytiahnem ho. Padne na kolenná, niekoľkokrát ním mykne a zrúti sa tvárou na zem. „Zničil mi koberec,“ zavrčím, zohnem sa a utriem si čepeľ o jeho sako. „Má ešte niekto niečo na srdci?“ prechádzam pohľadom po mužoch. Všetci mlčia. „Myslel som si.“ Vystriem sa a cestou von podám nôž Bradovi. „Dohliadni na Adamsa.“ Na chodbe míňam Esther. Pohľad mi okamžite padne na kôpku uterákov v jej rukách. „Pošli za mnou Amber,“ prikážem jej. Do vtáka sa mi ženie neželaný stres a je len jeden spôsob, ako si ho vybiť. Ani vražda nezmiernila oheň zúrivosti, ktorý vo mne momentálne planie. Prečo musel zomrieť? Jediný človek na tomto skurvenom svete, ktorému na mne záležalo!

Pridám do kroku, zabočím za roh k svojej izbe a trochu sa zháčim, keď zazriem, ako sa otvárajú dvere do otcovej izby. Objaví sa v nich Shannon. Otcova milenka má v očiach slzy. Nie sú to však slzy smútku, ale obáv. Zaregistruje ma, no ja sa pri nej nepristavím.

„Danny!“ zavolá. Nezastavím a nechám ju bežať za mnou ako úbohého psíka, ktorým aj je. V neskorších dňoch odpútavala otcovu pozornosť od bolesti. Na nič iné nebola súca a bol to jediný dôvod, prečo som ju tu nechal. No teraz je mŕtvy. A ja viem, čo bude nasledovať. Tá zlatokopecká kurva je priveľmi priehľadná.

Potiahne ma za sako. „Čo je?“ oborím sa na ňu.

Nesmelo sa usmeje. „Musíš vedieť, že vždy išlo o teba.“

Áno, jej žiadostivé, hladné pohľady mi neušli. „Škoda, že o teba nikdy nešlo,“ odbijem ju úsečne a strasiem zo seba jej ruku. „Zbaľ si svoje krámy a už nech ťa tu nevidím.“

„Carlo by to nikdy nechcel!“ skríkne za mnou v panike.

Prudko zastanem, zvrtnem sa a pritlačím ju k stene. Od zlosti mi zovrie krv v žilách, div nevykrvám. „Nehovor mi, kurva, čo by chcel!“ zasyčím. „Netvár sa, že ho poznáš. Nepoznáš ho. Preťahoval ťa, nič viac.“ Drsná pravda jej nevonía. Vystrúha grimasu. Šialene ma to vytočí. O čo jej vlastne išlo? O doživotnú ochranu? O dom na predmestí ako kompenzáciu za to, že jazdila na vtákovi môjho otca na sklonku jeho života? Otec bol predvídateľný muž. Ženy nemiloval. Vážil si ich, ale nikdy ich nemiloval. A ne jeden raz sa vyjadril, že keď odíde on, mala by sa porúčať aj Shannon. Rovnako dobre ako ja vedel, že je v jeho posteli len kvôli bezplatnej jazde a ochrane. „Tvoj čas v krajine zázrakov vypršal, Shannon. Vypadni.“ Pustím ju. Vo vlhkých očiach má strach teraz už z iných dôvodov.

Vojdem do svojej izby, strhnem si kravatu a zamierim do kúpeľne. Pustím sprchu, vyzlečiem sa a oblek nechám na kôpke pri umývadle. Esther ho neskôr odprace. Muž v zrkadle vyzerá rovnako ako vždy. Svieži, pestovaný. Jediným rozdielom je zúfalstvo, ktoré skrýva v modrých očiach. Vidím ho len ja. Nikto iný ho nesmie vidieť. Jeho smrť je bremeno, ktoré musím tajiť. Mohlo by sa to považovať za slabosť. Som v tom sám.

No zvládnem to. Otrasiem sa z toho. Prežijem čokoľvek. Zvyk je železná košeľa.

Ponaťahujem si plecia, pokrútim hlavou a snažím sa uvoľniť napäté svaly. S povzdychom si vydrhnem tvár a začujem, ako sa zatvárajú dvere do mojej izby. Vzápätí sa o zárubňu kúpeľňových dverí opiera Amber. Zahryzne si do červenej pery, pohľadom mi preletí po nahom tele, rukami po bokoch jej myká. „Volal si ma,“ zapradie. Uvoľní si sponku z blond vlasov a nechá si ich spadnúť na plecia.

„Mala by si si dať zafarbiť korienky,“ poviem otvorene a otočím sa k nej. Nie je prirodzená blondína a vidieť to. Aj to ma privádza do zúrivosti.

Zaváha, no len na chvíľu. „Kde ma chceš?“

„Dolu.“ Tlačím ju rukou do hrude a nútim ju cúvať k posteli. „Chceš to, Amber?“ spýtam sa, potrebujem to počuť.

„Áno.“ Nikdy nezaváha.

„Predkloň sa,“ prikážem jej. Otočím ju a vtlačím ju tvárou do matraca. Vyhrniem jej šaty a odtiahnem tangá. Ani si neoverím, či je pripravená. Žene stačí, aby sa na mňa pozrela, a je pripravená, taká je pravda. Z komody vezmem kondóm, navlečiem si ho a rozťahnem jej zadok.

„Bez predohry?“ vzdychne.

Vyrazím vpred a ona pri drsnom vpáde do svojej ľahko dostupnej kundy vykrikuje. Nadýchmem sa a zovriem jej boky. Nemám trpezlivosť ani silu zvykať si na ňu. Musím sa uvoľniť a v mojom svete je ochotná žena jediný spôsob, ako to dosiahnuť. Divoko priťahujem, zakláňam hlavu, moje telo prahne po potrebnom uvoľnení.

„Dannny!“ zvolá, až musím zaškrípať zubami.

„Drž hubu!“ zavrčím a prinútim ju opäť zaboriť tvár do matraca, aby vydržala moje neľútostné výpady. Rozkoš sa začína v mojej hlave a končí sa v prstoch na nohách, vtákom mi šklbe nezastaviteľné vyvrcholenie. Stonám a hýbem bedrami v nekonečnom prívale. „Kurva, to je ono!“ Pozriem sa na jej guľatý zadok a rozťahnem ho, aby som videl na svojho vtáka. Úľava prichádza okamžite, no nepotrvá dlho. Viem to.

Keď som prázdny, prudko z nej vyjdem a nechám ju padnúť na posteľ. Rýchlo sa otočí a otvára ústa – možno sa chce opýtať, prečo som sa jej nevenoval. Môj výraz zrejme hovorí za všetko. „Vypadni,“ prikážem jej a nechám ju s nedôverčivým výrazom ležať na posteli. Vrátim sa do kúpeľne.

Už je plná pary, vlhké obláčiky sa mi lepia na pokožku, no nezahrejú ma.

„Je mi ľúto tvojho otca,“ ozve sa Amber.

Nie je jej to ľúto. Málokomu to bude ľúto. Náš biznis držím nad vodou už šesť mesiacov a zachytil som, ako si mnohí s úľavou šepkali, že Carlo Black to už čoskoro bude mať za sebou.

Obmedzenci.

Môjho otca sa síce zbavili, no teraz budú mať do činenia výlučne so mnou. Prezývku vrah s anjelskou tvárou som nedostal len tak. Nevyslúžil som si ju tým, ako skvele objímam. A ak to nevedia, nemajú ani potuchy, čo ich čaká.

Stojím na brehu v lodenici Winstable a dívam sa na oceán. Túto lodenicu sme si celé desaťročia prenajímali od jedného starca, ktorý sa na nič nepýtal a nikdy sem nechodieval neohlásene. Jednoducho si vzal svoj mesačný podiel a staral sa sám o seba. Potom však ten chudák zomrel a jeho syn predal lodenicu developerovi. Tlapli si podozrivo rýchlo, za pár dní. Šípim, že dohodu uzavreli ešte predtým, než starý pán otrčil kopytá, a preto som to nemohol prekaziť. Plánoval som ponúknuť developerovi dvojnásobok kúpnej ceny, aby mi umožnil zachovať si tu prevádzku. Plánoval som aj to, že starcovmu synovi prevrťam koleno guľkou za nepríjemnosti, ktoré mi spôsobil. A potom som si to rozmyslel. Vyšlo najavo, že sa tu má vybudovať vysokoškolský kampus zameraný na štipendiá pre tých, čo nemajú v živote toľko šťastia. Možno som sentimentálny, no podporu znevýhodnených detí beriem všetkými desiatimi. Okrem toho som si všimol Byron's Reach, ktorý je dvakrát taký veľký a ešte odľahlejší než táto lodenica. Uzatvorenie dohody malo byť hračka. Doriti s Perrym Adamsom! O pár týždňov sa odtiaľto budem musieť presunúť. Je v jeho záujme, aby mi tú marínu vybavil.

Oceán je pokojný, vlny jemne narážajú na piesočnaté pobrežie. Na hladine vyskakujú bublinky, objavujú sa kruhy a rozplývajú sa. Zbožňujem to tu. Bude mi to tu chýbať, no veľmi dobre viem, že sa nemám viazať na veci.

Bradovi zazvoní telefón. Obzriem sa. „Volodža,“ oznámi mi a prijme hovor. „Áno?“ Brad zo mňa nespúšťa zrak a potom zapne reproduktor.

Počujem hlavu ruskej mafie. „Výmena sa musí uskutočniť skôr a objednávka sa zdvojnásobí,“ povie lámanou angličtinou.

Pokrútim hlavou a opäť sa zadívam na oceán. Myslí si, že si ten kontraband len tak vytiahnem z päty?

„To nebude možné,“ nezahmlieva Brad. „Na treťom dni v mesiaci sme sa nedohodli bezdôvodne, Volodža. Ak sa to neuskutoční vtedy, potom vôbec.“

„Kde je Brit?“ spýta sa.

„Tu,“ ozvem sa. „V čom je problém?“

„V Srboch,“ zahundre pomaly, akoby tie slová premieľal na jazyku. „Jeden špiceľ mi povedal, že nakupujú v Miami.“

„Nemožné.“ Takmer sa zasmiejem. „Som jediný obchodník v okruhu dvetisíc kilometrov.“ Viem to naisto, keďže otec všetkých ostatných vyzabíjal.

„Nie je to nemožné, ak kupujú od teba.“

„So Srbmi neobchodujem,“ pripomeniem mu. „Pochybujesť o mojej zásadovosti, Volod’a?“ Pozriem na Brada, ktorý sa tvári rovnako prekvapene ako ja. Niektu tu robí dusno. Srbov by som sa nedotkol ani trojmetrovou tyčou. Starostlivo si vyberám, s kým obchodujem, a sexuálni násilníci sú až na konci môjho rebríčka. „Tak ako? Tretieho alebo vôbec?“

„Tretieho,“ potvrdí. „Pošlem ti polovicu. Zvyšok dostaneš, keď tovar prezrú moji chlapi.“

„Fajn,“ pritakám, ani trochu ma to neurazí. S Rusmi sme dosiaľ uzavreli desiatky obchodov. Svoju časť dohody sme vždy splnili. No ako mi otec vtíkal do hlavy, nikdy nikomu never a nečuduj sa, ak niekto neverí tebe. Rusi a Srbi si idú po krku a už viac ako desať rokov sa navzájom likvidujú. Asi už ani nevedia, o čo bojujú, a mne to môže byť úplne fuk. Nech sa ďalej do sýtosti kántria. Aspoň sa kolieska biznisu stále krúti. Usmejem sa, zahojdám sa na päťkách a vydýchnem si.

„Srbi tu nakupujú,“ ozve sa Brad za mnou. „Myslíš, že sa niekto presúva do nášho teritória?“ Očividne ho to znepokojuje viac ako mňa.

„Jediný spôsob, ako sa nepozorovane dostať do Miami, je cez túto lodenicu alebo cez Byron’s Reach. My sme tu. A marína je pod dvadsaťštyrihodinovým dohľadom. Neprejde sem ani myš, aby som o tom nevedel.“